

Kitab Daniel – Saratus Tilubelas

Muka Tilu Larapna Panerapan Nubuat: Ngartos Harti Pentingna 11 Séptémber 2001 dina Kontéks Alkitabiah

Jeff Pippenger
2024-03-03

Nalika Gusti nungtun umat-Na dina ahir jaman mulang deui ka “jalan-jalan baheula” milik Yeremia dina tanggal 11 Séptémber 2001, Anjeunna geus netepkeun aturan ngeunaan panerapan rangkep tilu tina nubuat.

Kieu timbalan PANGERAN, Maraneh kudu nangtung di parapatan jalan, tuluy nenjo, sarta nanyakeun jalan-jalan baheula, di mana jalan anu hade teh, sarta leumpang dina eta; mangka maraneh bakal manggihan katengtreman pikeun jiwa maraneh. Tapi maranehna ngajawab, “Kami moal leumpang dina eta.” Kitu deui Kami geus netepkeun panjaga-panjaga pikeun maraneh, pokna, “Dengekeun sora tarompet.” Tapi maranehna ngajawab, “Kami moal ngadengekeun.” Yeremia 6:16, 17.

Nalika Gusti ngabalikeun umat-Na kana jalan-jalan baheula, maranehna bakal manggihan pangreureuhan (hujan ahir), sarta para pangawal tuluy dipasih anu amanat tarompet. Sadaya nabi kalayan sampurna pisan nandaan ahir poé-poé panungtungan, ku kituna amanat tarompet dina poé-poé panungtungan téh bakal jadi tarompet panungtungan, nya éta tarompet katujuh, anu mangrupa cilaka katilu.

Nalika umat-Na dina poe-poe panungtungan mimiti leumpang dina jalan-jalan baheula, dipikawanoh yén ciri-ciri tina cilaka kahiji nangtukeun saurang pamingpin sajarah simbolis anu tangtu (Mohammed), sarta yén cilaka kadua ngalakukeun hal anu sarua (Osman). Kapanggih yén masing-masing tina opat tarompet kahiji ogé miboga pamingpin simbolis anu tangtu pikeun ngaidéntifikasi éta tarompet, sarta tuluy dipikawanoh yén Osama bin Laden nyaéta pamingpin simbolis tina cilaka katilu.

Muhammad dipatalikeun jeung Arab, sarta Osman jadi lambang Kakaisaran Ottoman di Turki, jeung Osama bin Laden ngawakilan teror Islam saalam dunya, sanajan anjeunna, sakumaha ogé Muhammad, mangrupikeun urang Arab.

Geus dipikawanoh ogé yén cilaka kahiji nganyenyeri pasukan-pasukan Roma, jeung yén cilaka kadua maéhan pasukan-pasukan Roma. Tanggal 11 Séptémber 2001 tuluy dipikawanoh minangka titik nalika Islam tina cilaka katilu nganyenyeri pasukan Roma (Amérika Sarikat), tapi yén dina hukum Minggu, éta baris maéhan pasukan Roma, sakumaha Amérika Sarikat ngahontal kacindekan dirina minangka karajaan kagenep tina nubuat Alkitab, sarta nyerahkeun kadaulatan nasionalna ka pakait tilu-rupa: naga, sato galak, jeung nabi palsu.

Diakuan yén Amérika Sarikat téh nyaéta sato tina bumi anu miboga dua tanduk kakawasaan. Hiji ciri nubuat anu utama tina sato bumi nyaéta yén éta robah tina anak domba jadi naga. Dina

perlambang nubuat, tanduk ngagambarkeun kakuatan, sarta kakuatan sato bumi téh nyaéta Republikanisme jeung Protestantisme, anu digambarkeun minangka dua tanduk sato bumi. Tapi ayeuna dina poé-poé panungtungan, dua kakuatan sato bumi geus robah jadi kakawasaan militér jeung ékonomi. Dina tanggal 11 Séptémber 2001, Islam tina cilaka nu katilu narajang bumi, lambang sato bumi, Pentagon, lambang kaagungan kakuatan militérna, jeung Munara Kembar di Kota New York, lambang kakuatan ékonomina.

Nalika deuih kahartos yén sajarah awal tina cilaka kahiji, jeung sajarah ahir tina cilaka kadua, duanana nembongkeun hiji gambaran ngeunaan panyegelan saratus opat puluh opat rébu, mangka kahartos yén dina datangna cilaka katilu, nalika gedong-gedong jangkung di New York diruntuhkeun, éta nandakeun yén prosés panyegelan saratus opat puluh opat rébu geus mimiti.

“Ayeuna ieu datang omongan yén kuring geus nyatakeun yén New York baris disapu ku gelombang pasang anu gedé? Ieu teu kungsi ku kuring diucapkeun. Kuring geus nyebutkeun, nalika kuring ningali gedong-gedong raksasa keur diadegkeun di dinya, lanté demi lanté, ‘Pamandangan anu kacida pikasieuneunna bakal kajadian nalika Gusti jumeneng pikeun ngageunjeungkeun bumi kalayan dahsyat! Harita kecap-kecap dina Wahyu 18:1–3 bakal kacumponan.’ Sakabéh pasal ka dalapan welas tina Wahyu téh mangrupa panggeuing ngeunaan naon anu bakal datang ka bumi. Tapi kuring teu boga cahaya husus ngeunaan naon anu bakal datang ka New York, iwal ti yén kuring nyaho yén dina hiji poé gedong-gedong raksasa di dinya bakal dijungkirbalikkeun ku puteran jeung panggulingan kakawasaan Allah. Tina cahaya anu geus dipaparin ka kuring, kuring nyaho yén karuksakan aya di dunya. Hiji kecap ti Gusti, hiji keuna tina kakawasaan-Na anu mahaagung, sarta bangunan-bangunan anu masif ieu bakal rubuh. Pamandangan-pandangan bakal kajadian anu kagerieunanana teu sanggup ku urang dibayangkeun.” Review and Herald, 5 Juli 1906.

“karuksakan anu aya di dunya,” nyaéta watak Islam, sabab watakna digambarkeun minangka Apollyon jeung Abaddon dina Wahyu pasal salapan ayat sabelas.

Jeung maranéhna boga raja nu maréntah maranéhna, nyaéta malaikat ti jurang nu taya dasarna, anu ngaranna dina basa Ibrani téh Abaddon, tapi dina basa Yunani ngaranna Apollyon. Wahyu 9:11 (SALAPAN SAWELAS).

Hartina ngaran, atawa tabiat, raja anu maréntah Islam, boh dina basa Ibrani boh dina basa Yunani, sakumaha digambarkeun ku dua ngaran éta, nyaéta “maot” jeung “karuksakan,” anu sumping dina tanggal 11 Séptémber 2001, nalika gedong-gedong gedé di New York diruntuhkeun. Dina waktu éta, Wahyu pasal dalapan belas, ayat hiji nepi ka tilu, mimiti kacumponan.

Kacida yén sebutan anu kahiji ngeunaan jalma liar ti Islam dina kitab Kajadian ngagunakeun kecap Ibrani pikeun “kalde liar Arab,” anu dina éta ayat ditarjamahkeun minangka “jalma liar.” Lambang Islam nyaéta kulawarga kuda, sarta dina Wahyu pasal salapan, éta ogé digambarkeun minangka kuda perang. Dina bagan-bagan suci Habakuk, anu ku umat Allah geus dibéjaan “teu meunang dirobah,” Islam ogé digambarkeun ku kuda-kuda perang.

Jeung malaikat PANGERAN ngandika ka manéhna, “Tingali, anjeun keur kakandungan, sarta bakal ngalahirkeun saurang putra, jeung anjeun bakal nyebut ngaranana Ismael; sabab

PANGERAN parantos nguping kasangsaraan anjeun. Jeung manéhna bakal jadi jalma liar; leungeunna bakal ngalawan unggal jalma, sarta leungeun unggal jalma ngalawan manéhna; jeung manéhna bakal cicing di payuneun sakabéh dulur-dulurna.” Kajadian 16:11, 12.

Mimitina disebutna kalahiran Ismail aya patalina jeung hiji “pangwatesan,” anu tuluy jadi lambang utama anu aya patalina jeung Islam.

Ayeuna Sarai, pamajikan Abram, teu maparin anak ka anjeunna; ari anjeunna kagungan hiji badega awéwé, urang Mesir, ngaranna Hagar. Saur Sarai ka Abram, “Tingal ayeuna, PANGERAN parantos nahan sim kuring tina ngalahirkeun; mugi, lebet ka badega sim kuring; meureun ku anjeunna sim kuring bakal meunang turunan.” Jeung Abram nguping kana omongan Sarai. Kajadian 16:1, 2.

Dina panyebatan Islam anu pangheulana pisan, sakumaha digambarkeun ku kalahiran Ismail, kateundukan ditekenkeun. Pamanggih ngeunaan kateundukan téh mangrupa hal anu asasi dina agama Islam. Kecap “Islam” diturunkeun tina dua kecap Arab, “salaam,” anu hartina “katengtreman”, jeung “aslama,” anu hartina “tunduk” atawa “nyerah”. Islam ngajarkeun yén jalma-jalma mukmin kudu numpeskeun kahayangna kana pangersa Allah (Gusti) dina sagala widang kahirupan. Sanggeus Sarah sadar yén manéhna geus nyieun putusan anu goréng ku ngadorong Ibrahim sangkan nyandak Hagar sarta ngalahirkeun Ismail, manéhna meunang idin ti Ibrahim pikeun nganyenyeri Hagar, nepi ka Hagar ngungsi ti bumi Ibrahim. Di dinya manéhna narima hiji talatah ti malaikat.

Tapi Abram nyarios ka Sarai, “Tingali, babu maneh aya dina panangan maneh; lakonan ka dirina sakumaha nu dipikaresep ku maneh.” Jeung nalika Sarai ngalakonan ka dirina kalawan keras, manehna lumpat ti payuneunana. Tuluy malaikat PANGERAN manggihan manehna di sisi hiji cinyusu cai di padang gurun, nya eta di sisi cinyusu anu aya dina jalan ka Shur. Jeung anjeunna ngandika, “Hagar, babu Sarai, ti mana asal maneh, jeung rek ka mana maneh?” Jeung manehna ngawaler, “Abdi keur lumpat ti payuneun nyonya abdi, Sarai.” Tuluy malaikat PANGERAN ngandika ka dirina, “Balik deui ka nyonya maneh, sarta tundukkeun diri maneh dina handapeun pananganana.” Jeung malaikat PANGERAN ngandika ka dirina, “Kami baris ngalobaan pisan turunan maneh, nepi ka moal kaitung ku sabab lobana.” Jeung malaikat PANGERAN ngandika ka dirina, “Tingali, maneh keur kakandungan, sarta baris ngalahirkeun saurang putra, jeung maneh kudu nyebut ngaranna Ismael; sabab PANGERAN geus ngadangu kasangsaraan maneh. Jeung anjeunna bakal jadi jalma liar; pananganana bakal ngalawan unggal jalma, sarta panangan unggal jalma bakal ngalawan anjeunna; sarta anjeunna bakal cicing di payuneun sakumna dulur-dulurna.” Kajadian 16:6–12.

Panahanan Islam, “pasrah” anu ngawakilan watak agama Islam, jeung kalungguhan Islam, sadayana aya dina panyebutan kahiji ngeunaan Ismael, sarta ngawakilan DNA nubuat tina Islam anu diwakilan ku tilu cilaka dina Wahyu. Sanggeus Gusti mawa umat-Na kana jalan-jalan baheula sakumaha anu aya dina Yermia, maranéhna ogé ngakuan yén “opat angin” anu ditahan ku opat malaikat dina Wahyu pasal tujuh, sacara husus téh nyaéta opat angin Islam.

“Malaikat-malaikat keur nahan opat angin, anu digambarkeun minangka kuda ngamuk nu hayang ngabébaskeun diri sarta ngaguruh nyorowok ngaliwatan beungeut sakuliah bumi,

mawa karuksakan jeung pati dina jalurna.” Manuscript Releases, volume 20, 217.

“Kuda ambek” Islam anu sakaligus ogé mangrupa “opat angin” anu “ditahan” salila panyegelan saratus opat puluh opat rébu keur dilaksanakeun, mawa “pati jeung karuksakan” (Abaddon jeung Apollyon) dina “jalanna.” Sakumaha panahanan anu ditumpangkeun ka Hagar nempatkeun sipat nubuatan éta kana lambang Islam, opat angin jeung kuda ambek duanana sarua ditahan, sarta ku kanyataan éta geus dipikawanoh yén mimiti cilaka kahiji nandakeun aya panahanan kana Islam sakumaha diwakilan ku parentah sajarah Abubakar.

Jeung ka maranéhna diparéntahkeun supaya ulah ngaruksak jukut bumi, atawa naon baé anu héjo, atawa tangkal naon baé; iwal ngan jalma-jalma anu henteu boga segel Allah dina tarangna. Wahyu 9:4.

Baris demi baris, awal tina cilaka anu kadua, anu dina panerapan rangkep tilu tina tilu cilaka ditempatkeun di luhur awal cilaka anu kahiji, ngébréhkeun dibébaskeunana opat malaikat, anu dina ayat éta ngagambarkeun dibébaskeunana jihad agung Islam anu kadua.

Nyarios ka malaikat nu kagenep anu nyekel tarompet, “Leupaskeun opat malaikat anu kaiket di walungan gedé Efrat.” Wahyu 9:14.

Ku kituna dipikaharti yén dina awal cilaka anu katilu, Islam bakal boh dileupaskeun boh dikeang, anu memang mangrupa kasaksian Sister White pisan.

“Dina waktu éta, nalika padamelan kasalametan keur nutup, kasusah bakal datang ka bumi, jeung bangsa-bangsa bakal ambek, tapi tetep dikeang sangkan henteu ngahalangan padamelan malaikat katilu. Dina waktu éta ‘hujan panungtungan,’ atawa kasageran anu asalna ti payuneun Gusti, bakal datang, pikeun méré kakawasaan ka sora tarik malaikat katilu, jeung nyiapkeun para suci supaya sanggup nangtung dina mangsa nalika tujuh puluh panungtungan bakal dicurahkeun.” Early Writings, 85.

Nalika catetan sajarah Islam ditalungtik, kapanggih yén peperangan jeung prestasi Islam Arab dina cilaka anu kahiji dipikaharti ku Islam minangka “jihad agung anu kahiji”, sarta yén peperangan Kakaisaran Ottoman anu dimimitian nalika opat malaikat dileupaskeun dipikaharti ku Islam minangka “jihad agung anu kadua”. Sajalan jeung panerapan rangkep tilu, Islam yakin yén jihad agung anu katilu jeung anu pamungkas mimiti dina 11 Séptémber 2001. Sakumaha kungsi ditulis ku William Miller, “Sajarah jeung nubuat, silih saluyu.”

Pangalarapan “garis demi garis” ngeunaan hiji pelepasan sarta panahanan anu lumangsung babarengan, sakumaha dilambangkeun ku nempatkeun garis nubuat awal tina cilaka kahiji jeung kadua silih tumpangtindihkeun, geus dikonfirmasi kalayan sampurna ku Roh Nubuat, sarta pas sanggeus Islam nyerang dina 11 Séptémber 2001 Présidén George W. Bush nerapkeun hiji panahanan sadunya ka Islam ku ngamimitian perangna ngalawan téror. Pelepasan jeung panahanan anu lumangsung babarengan tina “kuda ambek” Islam dikonfirmasi ku Alkitab, Roh Nubuat, sarta ku sajarah ogé.

Jalma-jalma anu “nuturkeun Anak Domba” balik deui kana jalan-jalan heubeul Millerite manggihan “pangreureuhan,” nyaéta hujan panungtungan, anu ku Sister White dipikawanohkeun

mimitina nalika bangsa-bangsa ambek, tapi tetep diteken sangkan henteu ngalampahkeun kahayangna, sakumaha kajadianana dina 11 Séptémber 2001.

"Dina waktu éta, nalika pagawean kasalametan keur nutup, kasusah bakal datang ka bumi, sarta bangsa-bangsa bakal ambek, nanging ditahan sangkan henteu ngahalangan pagawean malaikat katilu. Dina waktu éta, 'hujan panungtungan,' atawa panyegeran ti payuneun Gusti, bakal datang, pikeun mikeun kakawasaan ka sora nyaring malaikat katilu, sarta nyiapkeun para wali supaya sanggup nangtung dina mangsa nalika tujuh bala panungtungan bakal dicurahkeun." Early Writings, 85.

Jalma-jalma anu "nuturkeun Anak Domba" balik kana jalan-jalan heubeul Millerite bakal manggihan "pangreureuhan," nyaéta hujan panungtungan, anu ku Sister White diidentifikasi dimimitian nalika malaikat nu gagah tina Wahyu dalapan welas turun dina 11 Séptémber 2001.

"Hudang ahir kudu murag ka umat Allah. Hiji malaikat anu kawasa bakal turun ti sawarga, sarta sakuliah bumi bakal dicaangan ku kamulyaan-Na." Review and Herald, 21 April 1891.

Malaikat anu gagah perkasa éta turun nalika gedong-gedong di New York diragragkeun, panyegelan saratus opat puluh opat rebu mimiti lumangsung, sarta hujan panungtungan mimiti nyiprat. Jalma-jalma anu ditungtun balik kana jalan-jalan baheula Yeremia, sarta manggihan "pangreureuhan," anu mangrupa hujan panungtungan, harita ngakuan yén "pangreureuhan jeung panyegeran" dina Yesaya ogé mangrupa hujan panungtungan, tapi éta ogé mangrupa hiji idéntifikasi tina ujian anu dina tanggal 11 Séptémber 2001 nyanghareupan umat Allah, sarta hususna "jalma-jalma anu ngahina" anu "maréntah Yerusalem". Maranéhna jadi ngartos yén ujian éta boga dua rupa, sabab éta ngawakilan pekabaran Islam tina cilaka katilu, sarta sakitu pentingna ogé, éta ngawakilan métodologi biblikal anu netepkeun pekabaran hujan panungtungan.

Ka saha Anjeunna ngandika, "Ieu teh pangreureuhan anu ku maraneh jalma anu capé bisa dipangreureuhkeun; jeung ieu teh pangsawiskeun"; tapi maranehna teu daék ngadéngé. Ari pangandika PANGERAN jadi ka maranehna parentah kana parentah, parentah kana parentah; gurat kana gurat, gurat kana gurat; di dieu saeutik, di dinya saeutik; supaya maranehna indit, tuluy ragrag ka tukang, pegat, kajiret, jeung kacekel. Ku sabab eta, dengekeun pangandika PANGERAN, eh maraneh jalma-jalma panyindiran, anu maréntah ka ieu umat anu aya di Yerusalem. Yesaya 28:12–14.

Leumpang dina jalan-jalan baheula ngamungkinkeun umat Allah dina poe-poe panungtungan tuluy ningali yén misil sapuluh parawan, anu "ngagambarkeun pangalaman umat Advent," kudu diulang "nepi ka unggal jéntréna," dina mangsa pamasangan meterai ka saratus opat puluh opat rébu. Kasaksian tina sajarah nalika misil éta mimiti digenepan nétélakeun yén Habakuk pasal dua patali langsung jeung jadi bagian tina éta misil. Ku sabab kitu, "perdebatan" dina Habakuk dua ngagambarkeun ujian ngeunaan pangreureuhan jeung pangsegeran anu ditolak ku lalaki-lalaki nu ngahinakeun pikeun didéngé. Nalika para murid Alkitab anu satia terus nalungtik jalan-jalan baheula, maranéhna ngartos yén lain ngan misil sapuluh parawan jeung Habakuk dua wungkul anu mangrupa nubuat anu sarua, tapi kitu deui Yehezkiel pasal dua welas.

Sabagian tina nubuat Yehezkiel ogé jadi sumber kakuatan jeung panglipur pikeun jalma-jalma anu percaya: “Dawuhan PANGERAN sumping ka kaula, pokna, Anak manusa, paribasa naon anu maraneh gaduh di tanah Israil, anu nyebutkeun, Poe-poe diperpanjang, sarta unggal tetenjoan gagal? Ku sabab éta bejakeun ka maranehna, Kieu timbalan Gusti ALLAH.... Poe-poe geus caket, jeung kalaksananaan unggal tetenjoan.... Kami bakal ngandika, sarta kecap anu ku Kami diucapkeun bakal kajadian; moal ditunda deui.” “Jalma-jalma ti kulawarga Israil nyebutkeun, Tetenjoan anu anjeunna tingali téh pikeun loba poe nu bakal datang, sarta anjeunna bernubuat ngeunaan mangsa anu masih jauh. Ku sabab éta bejakeun ka maranehna, Kieu timbalan Gusti ALLAH; Teu aya deui hiji-hiji kecap Kami anu bakal ditunda, tapi kecap anu ku Kami parantos diucapkeun bakal dilaksanakeun.” Yehezkiel 12:21–25, 27, 28.” The Great Controversy, 393.

Mangsa panyegelan saratus opat puluh opat rébu, sakumaha digambarkeun ku gerakan Advent taun 1840 nepi ka 1844, ngagambarkeun hiji mangsa dina poé-poé panungtungan, nalika “the effect of every vision” “shall come to pass.” Sajarah nubuat ngeunaan cilaka kahiji, anu ditumpangkeun kana sajarah nubuat ngeunaan cilaka kadua, nangtukeun sajarah nubuat ngeunaan cilaka katilu, nyaéta sajarah nubuat ngeunaan panyegelan saratus opat puluh opat rébu. Ieu ogé sajarah taun 1840 nepi ka 1844. Ieu ogé sajarah tempat padamelan utusan anu nyiapkeun jalan pikeun Utusan Perjangjian diréngsékeun. Ieu téh sajarah nalika dua tanduk tina sato galak bumi ngalangkungan hiji peralihan ti nu kagenep kana nu “kadalapan” anu “asalna tina anu tujuh”. Ieu téh sajarah nalika dua nabi dipaéhan di jalan raya, dina Wahyu pasal sabelas.

Sanajan kitu, sarua pentingna nyaéta kanyataan yén ku sabab firman Allah moal kungsi gagal, saluyu jeung prinsip yén sakabéh nabi leuwih loba nyarita ngeunaan poé-poé panungtungan tibatan ngeunaan mangsa naon waé séjénna, dina tanggal 11 Séptémber 2001 “poé-poé nubuat geus deukeut,” nalika “pangandika-pangandika anu” ku Allah geus diucapkeun “bakal kajadian,” sarta “éta moal ditunda deui.”

Pambangkangan taun 1863 netepkeun Adventisme Laodikea supaya nyasar di padang gurun nepi ka maranéhna kabéh paéh. PANGERAN mulang deui kana sajarah éta dina 11 Séptémber 2001 sakumaha Anjeunna parantos ngalakukeun ka Israél baheula di Kades.

Kadatangan anu kahiji ka Kades ngalahirkeun pemberontakan sapuluh mata-mata, sarta mawa mangsa ngumbara di padang gurun. Dina ahir opat puluh taun, maranéhna mulang deui ka Kades, jeung di dinya Musa neunggeul deui Batu Karang pikeun kadua kalina sarta dicegah pikeun asup ka Tanah Perjangjian, ari maranéhna mah asupna dipingpin ku Yosua. 11 Séptémber 2001 nandaan generasi pamungkas, sarta Allah moal ngundeurkeun deui Firman-Na.

Urang bakal ngadadarkeun kanyataan ieu dina artikel salajengna.

“Sajarah kahirupan Israil di padang gurun geus dicatet pikeun mangpaat Israil Allah nepi ka panutup jaman. Cara Allah ngurus para nu ngalalana di gurun, dina sagala lalampahan maranéhna bolak-balik, dina kaayaan kakeunaan lapar, halabhab, jeung kacapean, sarta dina pancaran-pancaran kakawasaan-Na nu matak ngageunjeun pikeun nulungan maranéhna, mangrupikeun hiji pasemon ilahi, pinuh ku panggeuing jeung pangajaran pikeun umat-Na dina

sagala jaman. Rupa-rupa pangalaman bangsa Ibrani téh mangrupa sakola panyaragiaan pikeun imah jangji maranéhna di Kanaan. Allah miharep umat-Na dina poé-poé panungtungan ieu nilik deui, kalayan hate nu handap asor jeung sumanget nu daék diajar, kana rupa-rupa cocoba seuneuan anu geus kaliwatan ku Israil baheula, supaya maranéhna meunang pangajaran dina panyaragiaan maranéhna pikeun Kanaan sawarga.

“Batu anu, sanggeus diteunggeul ku parentah Allah, ngaluarkeun cai hirupna, téh jadi lambang Kristus, anu diteunggeul jeung diremuk supaya ku getih-Na disadiakeun hiji cinyusu pikeun kasalametan manusa anu keur binasa. Sakumaha batu éta geus sakali diteunggeul, kitu deui Kristus kudu ‘sakali dipasrahkeun, pikeun nanggung dosa jalma réa.’ Tapi nalika Musa kalawan gegabah neunggeul batu éta di Kades, lambang Kristus anu éndah jadi ruksak. Jurusalamat urang henteu kudu dikurbankeun pikeun kadua kalina. Sabab kurban anu agung éta ngan sakali dipasrahkeun, anu diperlukeun ku jalma-jalma anu neangan berkah tina kurnia-Na téh ngan saukur nyuhunkeun dina nami Yesus,—ngucurkeun kahayang haténa dina doa tobat. Doa kitu bakal mawa tatu-tatu Yesus ka payuneun Pangéran semesta balad, tuluy getih anu maparin hirup bakal ngalir deui kalayan seger, anu dilambangkeun ku ngalirna cai hirup pikeun Israil anu keur halabhab.”

“Ngan ku iman nu hirup ka Allah, jeung ku ta’at nu handap asor kana parentah-parentah-Na, manusa bisa ngarep-ngarep meunang pangenan ilahi. Dina kajadian mujijat anu agung di Kades éta, Musa, ku sabab geus cape ku runkunghing terus-terusan jeung pangbarontakan umat, kaleungitan paningalna kana Pitulung-Na nu Maha Kawasa; anjeunna teu merhatikeun parentah, ‘Maraneh kudu nyarita ka batu éta, tangtu éta bakal ngaluarkeun cai-na;’ sarta tanpa kakuatan ilahi anjeunna diantep nepi ka ngarusak catetan hirupna ku nembongkeun amarah jeung kalemahan manusa. Jalma anu kuduna, jeung saenyana bisa, nangtung tetep beresih, pageuh, jeung henteu nginget kapentingan diri nepi ka ahir padamelanana, tungtungna eleh. Allah dipapaharkeun ku cara nu teu merenah di payuneun jamaah Israil, padahal Anjeunna bisa dipaparin kahormatan, jeung ngaran-Na dimulyakeun.”

“Hukuman anu geuwat diucapkeun ka Musa téh pangnyiksa jeung pangngahina pisan,—nya éta yén anjeunna, babarengan jeung Israil anu barontak, kudu paéh saméméh meuntas Walungan Yordan. Tapi naha manusa bakal nyebutkeun yén Gusti ngajalankeun kalawan keras ka abdi-Na ku lantaran éta hiji kasalahan? Allah geus ngahargaan Musa sakumaha Anjeunna henteu ngahargaan manusa séjén anu harita masih hirup. Anjeunna geus ngabélaan perkara-Na deui-deui. Anjeunna geus ngadangukeun doa-doana, sarta geus nyarita jeung anjeunna beungeut ka beungeut, sakumaha hiji jalma nyarita jeung sobatna. Sakedapan jeung saimbang jeung cahaya jeung pangaweruh anu geus dinikmati ku Musa, kasalahanana jadi beuki gedé.”
Signs of the Times, October 7, 1880.